

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК II Ч. 8 ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА., СЕРПЕНЬ, 1945 ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., AUGUST 1945 VOL. II No. 8

Жертви Терору

З вісток, які передісталися до нас з Європи, головню через американських чи канадійських вояків українського роду, які мають нагоду користати з військових поштових уладжень — довідуємося про нові жертви воєнного терору спомежи передових українських людей.

В Галичині нацисти перед своїм відворотом розстріляли Харитю Кононенко і Ольгу Телігу. Перша, інженер агрономії та доктор економічних наук — це одна з найбільш талановитих організаторок галицького сільського жіноцтва у господарсько-кооперативній діяльності. Кількома наворотами належала теж до головного відділу Союзу Українок у Львові. Ольга Теліга — це відома журналістка, співробітниця Літературно-Наукового Вістника, що виходив у Львові.

На Волині большевики розстріляли Олену Підгірську, основницю і довголітню голову волинської філії Союзу Українок. Враз з нею розстріляли теж її одиноку доньку, студентку.

ПОСОЛ АНТІН ГЛИНКА ПРО СВОЇХ ВИБОРЦІВ

Дякуючи за ґратуляційного листа, пересланого редакцію "Нашого Життя" послови Антонови Глинці з нагоди поновного його вибору до домініяльного парламенту Канади, пише він між инчим таке:

"Свій вибір завдячую дійсній свідомості українського загалу моєї округи. Противники вели кампанію проти моїх виступів в українській справі. Я твердив, що коли мене опять виберуть — то ще більше своєї праці присвячу обороні права українського народу на вільне життя. Вислід голосів показав, що ми на правильній дорозі".

Українці, що живуть на західній півкулі можуть бути горді зі свідомости-виборців вєгравільської округи Канади та відваги і характеру їх речника — посла Антона Глинки.

На терені Німеччини має находитися та жити у великих злиднях буваха сенаторка і редакторка "Жіночої Долі" Олена Кисілевська.

Вслід за вісткою про смерть Павла Скоропадського 72-літнього бувшого гетьмана України, що проживав на еміграції у Німеччині, прийшла у Канаду від його сина телеграма, що гетьман помер від ран. Не подає блищих подробиць.

Що Посилати у Європу

"Юнітаріен Сервис Коміті, установа, за якої посередництвом Український Американський Допомоговий Комітет підготовляє висилку одєжі нашим рідним, жертвам воєнного лихоліття в Європі — видає такі вказівки, яких треба придержуватися даруючи одєжу на вжиток Комітету:

Є велика потреба мужеської, жіночої і дитячої одєжі, так літньої, як зимової, а саме:

для муштин убрань, нагорток, светерів, сорочок, спідного білля, скарпикок, піджам, черевиків, шаликів, шапок;

для жінок плащів, сукнонок, спідниць, блюзок, светерів, шалів, спідного білля, нічних сорочок, панчіх, черевиків;

для дітей плащів, убрань і сукнонок, білля, піджам, скарпикок, панчіх, светерів, шапок, шаликів, черевиків.

Дуже потрібними є теж речі для немовлят, пеленки, светерки, сорочини, коцики, накривала, як теж простирала, пошивки, ручники та коци різних вимірів та величини.

Безумовно не посилати: солом'яних капелюхів, пасків, ковнірців, шкіряних рукавиць, торбинок, вечоревих сукнонок, корсетів, подушок.

Одїж має бути чиста і в доброму стані.

Черевики, скарпикки, панчохи і рукавиці мають бути пов'язані парами, щоб не треба було їх добирати.

Цих вказівок Комітет просить безумовно придержуватися при висилці одєжі, щоб заощадити праці при відкидуванні непригожих чи невміло пересланих річей.

"НАШЕ ЖИТТЯ" В АРГЕНТИНІ

Український часопис "Перелом", що виходить в Буенос Айрес, в Аргентині, пише:

"У Філадельфії від недавня почала виходити нова українська газета "Наше Життя" орган Союзу Українок Америки. Газета є середнього формату, має 8 сторінок, на українській і на анґлійській мові. Виходить раз на місяць. Видає Союз Українок Америки. Редакторка пні Клавдія Олесницька.

До нас дійшло 4 число. З нього бачимо, що газета дуже змістовна, ориґінальна і добре редагована. Звертаємо увагу нашого жіноцтва в Аргентині на це видання. Ціна два долари річно. Адреса видавництва:

"Our Life," 866 North Sth Str. Philadelphia 23, Pa., U.S.A.

Скрізь Плач...

* 13 ЛЮТОГО, 1871 — † 1 СЕРПНЯ, 1913

Ольга Кобилянська і Леся Українка

Скрізь плач і стогін і ридання,
Несмілі поклики, слабї,
На долю марні нарікання
І чола схилені в журбі.

Над давнім лихом України
Жалкуєм-тужим в кожний час,
З плачем ждемо тії години,
Коли спадуть кайдани з нас.

Ті сльози розтроюдяв рани,
Загоїтись їм не дадуть.
Заржавіють від сліз кайдани,
Сами-ж ніколи не спадуть!

Нащо даремні скорботи?
Назад нема нам вороття!
Берімось краще до роботи,
Змагаймось за нове життя!

Леся Українка

Поміч Жертвам Війни

Центральний Жіночий Комітет в Нью Йорку, з панєю П. Бенцаль, як головою, який організувався для переведення по краю збірки одєжі та висилки її до Європи для українських жертв війни — розпочав працю у складниці, що і вдержує "Юнітаріен Сервис Коміті" в Нью Йорку, 31 Іст, 35 вулиця, Нью Йорк 16, Н. Й.

Поважне число жінок з Нью Йорку, Брукліна, Бронксу, а навіть Джерзі Ситі, зголосилося до праці, щоб це велике діло спочуття для тяжкої долі наших рідних за морем діло

якнайкращі вислїди. Працюють згідно жінки ріжних організацій маючи перед собою одну спільну, благородну ціль, одну пильну потребу допомоги.

Крім поштових посилок, пересланих на адресу "Юнітаріен Сервис Коміті" чимало річей призбирано в трох приміщеннях, які для вжитку жіночого комітету відступила ґрат. парохія св. Юра, правосл. церква св. Володимира та товариство "Негайна Поміч" Туди мож привозити одєжу автами чи троками, бо "Сервис Коміті" приймає лиш поштові пересилки.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Меланія Миланович, кореспондентка в англійській мові.

Українські статті й дописи посилають до редакторки, англійські до кореспондентки.

Оголошення, передплати посилають до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі числа 15 центів.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Чи знайдемо спільну мову

О, якже можна думати про щастя
Де нуджа точить море сліз і крові?

Уляна Кравченко.

З великого діла милосердя, що його піднялися Українці в Америці розпочинаючи акцію допомоги нашим рідним по тій стороні океану — вилонюється одна ділянка праці, що починає набирати знамен жіночої акції. Це краєва збірка одержі, якої успіх від початку до кінця залежить від жіночих рук і спільної праці.

Бо ніхто другий, лиш жінка дома, у домашньому господарстві, визнається у цьому, що з одержі родини мож призначити на дарування, а що треба оставити. Ніхто другий, лиш вона може подбати про це, щоб призначені для дарування речі вийшли з її хати у такому стані, у якому справді моглиб служити намірній благородній цілі. А не для цього тільки, щоб шафу стрих чи пивницю випорожнити з непотрібного лахміття!

Що більше: вже у себе дома, мусить жінка тямити про це, щоб ці речі запакувати та забезпечити так, що колиб прийшлося їм перележати дещо в складі, чи деінде їх не знищили молі, чи у інший спосіб вони не змарнувалися. Врешті приходить кінцева праця: подбати про доставу річей на місце визначене комітетом.

Коли українська жінка у себе дома виконає ці обовязки з належною старанністю та з думкою, що своїм вчинком неодну слезу втирає комусь близькому, хто найшовся у крайній потребі — вона, як одійиця зробила усе що до неї належало.

Такою являється праця української жінки у цій ділянці допомогової акції. Але далеко ширша та більш відповідальна є у ній праця українського жіноцтва, як свідомої свого завдання та зорганізованої частини нашого громадянства. Ми знаємо, що й тут, у цій справі, яка на позір така легка для успішного завершення, бо оперта у своїй основі на самій лиш християнській засаді милосердя та любови ближнього — у цьому випадку любови "найближчого з ближніх", бо нашої заморської родини, осяжків, та людей цього самого українського роду — і тут усіх акції всеж таки залежить від зорганізованости і повної співпраці нашого жіночого загалу. І то зорганізованости цього роду, що у ній не може бути мови про славу і кредит для одного, чи двох товариств, одної групи симпатиків, цієї чи тамтої голодної напусту "паблиці" одиниці. Збірка одержі на допомогу нещасним українським жертвам війни мусить стати акцією, де до успіху має причинитися кожна жінка українського роду в Америці.

А ці, що у проводі акції мусять до кожної з них найти дорогу, до кожної промовити та запросити до співпраці, а нікого не поминути.

Праця місцевих комітетів мусить стати найбільш різнородною та приміненою до обставин. Де на пр. заклик до дарування одержі не приносять вислідів — треба організувати групи шиття, щоб жінки сходилися разом та направляли призначену до висилки одержу. Бо може бути так, що жінкам, обтяженим заріжковими, чи домашніми обовязками нестаче часу, щоб самим дома подбати про напору одержі. Тоді ці у яких часу більше, цей обовязок мусять на себе перебрати. Це саме з доставою о-

ЧИ ПРАЦЮЮТЬ У ДІТРОЙТІ?

Час від часу чуємо або читаємо такі завваги, що ось — Дітройт добре свисався, Дітройт добре працює, Дітройт це найдіяльниша українсько-американська громада. І ми дітройтчани, радіємо з цього, а у першу чергу наше жіноцтво, згуртоване в США горде, що громада не спить, а розвивається і йде вперед. Бо хоч на перший погляд може й не так голосна праця США, то коли її приглянемося ближче, то ясним стає, що наша організація теж вложила чимало у загальний вислід діяльности дітройтської громади. Чимало праці наших відділів, чи поодиноких членок США ввійшло у різні свята, вечорки, підприємства, чимало матеріальної і моральної допомоги дала Дітройтові наша організація при збірках та інших проявах громадської жертвенности.

Згадаймо лиш про це, що найважливіше: Шедрий вечір на Україні приніс поважний дохід на Відпочинковий Дім для наших вояків, а свята Бесарабової, Лесі Українки, День Матері та День Батька на Червоний Хрест, Парох. Школу та жертви війни.

На Західній Стороні міста праця нашого жіноцтва теж оживлена та хосенна. Вистава "Наталки Полтавки" на дохід укр. Музею при парохіяльній Школі в Гемтремк свято Басарабової, Кобринської, Л. Українки та враз з 14. від. Золотого Хреста свято Русової — усі принесли, побіч моральної користи, чимало гроша на наші громадські цілі.

Заходом філії США підготовляємо тепер Ювілейне Свято 20-ліття США докладаючи усіх старань, щоб вийшло воно тідно та величаво. Дня 20. жовтня

відсвяткуємо йсто в Народному Домі в Дітройті, а 21. жовтня в Українській Хаті в Гемтремк. У програму вийде показ народньої ноші, вистава книжки, вистава українського мистецтва та українська гостина. Святочні реферати в обох сторонах міста виголосить редакторка "Нашого Життя", пані Клявдія Олесницька.

Дохід зі свята призначаємо по половині на ювілейний дар США і на Український Каледж в Стемфорді, Конн. А до громадян міста Дітройту і околиці звертаємося з горячим проханням, щоб у дні 20. і 21. жовтня не улажували ніяких підприємств і у цей спосіб допомогли Союзови Українок в Дітройті успішно відсвяткувати свій ювілей.

Марія Сена

Одарка Романова

ЛІТНЯ НІЧ

Нічко лукавая,
Нічко цікавая,
Нащо людей чарувать?
Квітами віяла,
Зорями сіяла,
Як тії зорі дістать?
Іх не спіймаємо,
Нічку спитаємо:
Що вона людям дала?
Мрією новою
Піснею чудовою,
Наче отруту впила.
Ні, не отрутою —
Мятою, рутою,
Віяла нічка в вікно.
Спать не хотілося,
Серцю приснилося
Все, що минуло давно.

Ой там в саді зелена
Трава по коліна
А за добрим чоловіком
Жінка як калина.

(народня пісня)

дежі у одно місце, висилкою до центральної складниці і т. д. До усіх цих праць треба зорганізованости, щоб у даних обставинах осягнути найбільше.

Та побіч матеріальних цілей збіркової акції має глибоке моральне значіння. Правда, воно важне, щоб тисячі, сотки тисяч фунтів одержі ми вислали відтіля у Європу. Миж читаємо у листах від наших вояків, у часописах від очевидців-кореспондентів, у якому стані ці мільйони вигнанців та втікачів, що найшлись в окупованій американським військом Європі, будуть стрічати надходячу зиму. "На ногах у всіх деревляні ходики; якщо у кого під верхньою одержою, де лата на латі держиться, є яке білля — то на ньому дір, як у решеті. Люди не мають чим зашивати подертої одержі бо годі купити куска нитки. Не мають що зашивати, бо це, чим вкритий хребет, розлазиться під пальцями" І коли з посеред дорослих віймово сильні організми може перетривають у такому стані зиму — то незодягнена і недоживлена дітворі її непережиє. І знова будуть гинути мільйони людей — і то таких, яких ми могли від смерті виратувати дешевою жертвою старої, непридатної одержі.

Саме у зрозумінні цієї трагедії, у спочутті для нещасних наших вигнанців з рідної землі, яке повинно озватися у кожній Українці, що живе свобідно та достатно у Америці — лежить моральне значіння збіркової акції. Бо коли у таку хвилю не знайдемо спільної мови, не жертвуємо згідно праці, щоб допомогти рідним у великій потребі — у друге вже такої нагоди в нас не буде.

Лоренс К. Френк

МОЛОДЬ МАЄ СВОЇ ПРОБЛЕМИ

(ВІД РЕДАКЦІЇ: Лоренс К. Френк — це широко відомий у американських виховних кругах знавець справ молоді; духового розвою дитини і взаємовідносин старшого та молодого покоління. Автор багатьох книжок на повній темі, займається він, теж професійно журналісткою, помішуючи між іншими свої статті у журналі "Дженерал Федерейшен Клобвімен", видаванім Федерацією Жіночих Клобів у Вашингтоні. Подаємо в українському перекладі цю статтю для вжитку українських родичів, щоб допомогти їм у цих виховних труднощах, з якими вони стічаються).

Родичі і вчителі погоджуються у цьому, що молодь — це журба і клопіт. Але рідко тямлять вони про це, що молоді люде є теж жураю для себе самих. Це велика різниця між тим, чи глядіти на справу ззовні; чи з нутра безпосередно на власній шкірі переносити журби, вагання та сумніви, звязані з молодечим віком.

Хлоперь та дівчина, переходячи процес дозрівання часто дражнять, а в найкращому випадку бавлять дорослих своєю нездарністю та неповоротністю. Вони й смішно виглядає

другим, та є болюче амбарасуючим для хлопця чи дівчини; коли виролі нагло довгі руки та ноги не співпрацюють у рухах з рештою тіла, що ціле стає неповоротним і незручним. Фізичний зріст та розвій може спричинити хлопцеві чи дівчині кілька літ поважної журби, головно, коли він, чи вона "вистрілів в гору" надміру — як це дуже часто трапляється. При цьому такий стан ставить перед молоддю трівожне питання: чи не є це — хорони Боже! — щось ненормального? Молоді люде тратять години часу журачися своїм виглядом; величиною, вагою, врешті цим, чи усе в їх фізичній та духовій будові працює так, як природа наказує. Бо тяжко звикати до нового тіла, яке змінюється так швидко і основно.

Розправитися з проблемою фізичного дозрівання у моло-

ді нелегко, а дорослі ще найбільше можуть тут помочи, коли вкажуть на кожному кроці своє виrozumіння та терпеливість. Та на жаль діється так, що родичі у цих трудних часах фізичного дозрівання дітей прямо стають їм на перешкоді замість дати свою поміч. У багатьох родинах все ще є звичаєм виховувати дітей у сліпому послуші, який наказує дітям приймати все, що родичі велють без слова спротиву чи дискусії. Дитина має малий — або й ніякий — вибір у цьому, що сама хоче робити, а що ні, і при такому стані річи перехід у вік молодечий несе за собою ще більш труднощі та конфлікти. Бо знечевя усі починають домагатися від дівчини чи хлопця самостійности, здібности рішень, самодисципліни — коли до цього часу її чи йому ніхто не давав нагоди робити рішень, чи відповідати самому за себе.

Ми є цього переконання, що більш за все інше молодь домагається для себе необмеженої свободи. Та по правді є так, що такої свободи вона не хоче і навіть не зналаб, що з нею робити. Усе, що молодь хоче у цьому напрямі це те, щоб старші дозволили її примінитися до певних домагань життя і поведінки групи людей цього віку, що до нього належить доростаючий хлопець чи дівчина. Ця група мусить їх до себе приймати, бо серед неї вони будуть жити, як дорослі. І коли хлопець та дівчина мають стати молодими людьми, відповідальними за себе самих і спосібними користати з привілеїв зрілого віку — вони мусять вийти зі стану дитячого сліпого послушу і вчитися, як стояти самому на власних ногах серед молодечої групи свого віку.

Доростаюча молодь переходить часто поважні душевні терпіння з цієї причини, що у цьому віці вона може й більше, як коли потребує родинного тепла і сердечности. А поведінка родичів, які готувлять дітям у цьому часі найбільше критичних закидів, підозрін та осуджувань унеможливує молоді найти у відносинах з родичами це, чого їй так дуже треба. Родичі заборонюють, приказують, чи недовіряють так, якби все ще мали до діла з кількітньою дитиною. Вибухи гніву та розжалення розпалюються по обох сотронах, а хлопцеві чи дівчині навіть тяжко задержати у цьому часі пошану для своїх родичів.

Та щаслива дитина, яка у літах, що попереджують молодече дозрівання мала дома досити нагоди для цього, щоб заправлятися у самостійности та робленні таких рішень, у яких помилки не приносили

їй надто великої та болючої шкоди. Перейшовши у молодечий вік така дитина має за собою кілька літ досвіду у самостійности, при цьому все ще маючи нагоду звертатися до родичів про пораду і поміч, колиб для цього зайшла потреба.

(Докінчення буде)

ПОВЧІТЬ СВОЮ ДОНЮ

Між десятим а п'ятнадцятим роком життя кожна дівчина переживає час важних фізичних перемін. А юбовязком матері є присвятити доньці у цьому часі багато уваги, піклуючися її здоров'ям та виглядом. Мати мусить доглянути, щоб дівчина тоді мала доволі сну, свіжого воздуха та здорову поживу з ярини, овочів і молока на першому місці. Очевидно, що про такі признаки, як затяглий кашель, недостачу апетиту, змучення без причини, треба повідомити лікаря завдячи дитину до оглядин, бо анемія, туберкульоза та інші недуги саме у цьому віці найлегше загниваються в організмі.

Але навіть у найздоровішій дівчині починають у цих літах появлятися на лиці, плечах, чи раменах занечищення шкіри, а то й болючі прищі т. зв. акне. Починаються вони від чорних пунтиків в околиці носа та бороди, які не лічені в час можуть накоїти дівчині багато лиха, полишаючи кази на ціле життя.

Чому вік між 10. — а 15. роком життя такий небезпечний для шкіри? Лікарі визнають, що переходячи різні процеси перемін залози витворюють надмірну скількість товщу і через це розширюються пори у шкірі, у які легко дістається бруд. І ці чорні пунтики на шкірі, які загниваються та ятять, це порох та нечистота.

Тому, коли мали помітити, що у її доні на лиці показується "чорні" (т. зв. блекгедс) — хай заставить її три рази у день мити лице милом і теплою водою, сполікуючи зимною.

Звичайно, коли дівчина сама помітить, що у неї шкіра тратить гладкість та чистість — береться за вживання пудру і крему, щоб ними прикрити на шкірі це, що її турбує. Та у цей спосіб тільки погіршує цілий стан. Пудер і крем ще більше затикають пори, а нові "чорні" множаться на шкірі. Друге — майже кожен крем до лица, що його вживають дорослі, має у собі товщ, а коли шкіра у дівчини з природи у цьому часі витворює надмір товщу, то крем ще й від себе додає його, погіршуючи цілий стан.

Дуже важним для лікування нечистоти на шкірі є це, щоб давати дівчині якнайменше со-

(Продовження на Стороні 8-ій)

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

Відділи СУА не платять за "Наше Життя" Кожний відділ одержує одно число даром для прочитання на своїх зборах. Цим відділам що прислали гроші за передплату, не будемо їх звертати, але запишемо до пресового фонду.

Делегатки: В третьому й четвертому числі "Нашого Життя" ми просили, щоб відділи вибрали делегаток і повідомили Централю якнайкорше. Тимчасом ледви кілька відділів сповнили це припоручення Централі.

Наша конвенція малаб правильно відбутися в жовтні ц. р. Через недозвіл властей ми теж мусили її відложити. Щоб зробити подання о дозвіл, треба подати число делегаток і місцевість. Значить скільки делегаток прибулоб на конвенцію й як далеко вони малиб їхати.

До цього часу ми не могли такою подання зробити, через зволікання відділів. Тому поручається на найближчих зборах справу делегаток наладнати.

Проекти на конвенцію: Кожна конвенція має на меті не тільки зробити обрахунок праці організації, вибрати нову управу, тощо, але теж має перевести певні ухвали в які внеслиб поліпшення чи зміни в програмі організації. Конвенція є в нашій організації найвище законодавче тіло. Його ухвали має виконувати Головна Управа аж до наступної конвенції. Завданням Головної Управи є також приготувати деякі проекти на підставі спостережень за час свого урядування. Ці проекти вона дає під розвагу конвенції, яка їх приймає чи відкидає.

З листів відділів до Централі видно, що відділи мають думки про майбутні зміни й улпшення. То добре. Видно що нашим членкам залежить на тому щоб організація посувалася вперед. Ми бажалиб заінтересувати всі відділи цією думкою. Треба щоб проекти були передискутовані на зборах а вислід їх подати довідома, до Централі чи "Нашого Життя".

В цей спосіб ми заощадилиб багато дорогого часу для вирішення дійсно поважних справ організації. А так витрачуємо час на дискусії які не можна довести до голосування, бо делегатки не можуть рішитися чи їх відділ згодиться на проект, чи схочуть перевести в життя, і т. д. Вислід ясний. До голосування не прийшло, час змарнований. Дати хочби приклад, справа бюджету організації. Скільки часу витрачено, ніщо не вирішено. Хай Головна Управа дає собі раду як знає. Це тільки один примір, а можна і більш їх пригадати делегаткам останньої конвенції.

Не треба боятися здорової критики, вона завжди добра і помічна. Не треба теж гніватися коли якийсь проект не буде прийнятий. Коли маємо добро організації в серці, то нічого нам не страшно, й не тяжке.

Центрاليا СУА.

Проф. Микола Чубатий

Картини Минувшого України

Козаччина Відроджує Українську Державу 1648

(Картина Осьма.)

Відродження незалежної української козацької держави на частині української землі по обох боках ріки Дніпра 1648 мало величезне значіння в історії українського народу. Воно прийшло саме в той час, коли до решти забувалися старі традиції світлоти Києва а інтелігенція, навіть щиро віддана рідному народові, політично затратила ідеал нації та стала зновні лояльною до Польської Речипосполитої. Найкращі члени українського народу та найбільше заслужені для відродження його культури як митрополити Петро Могила та Сильвестер Косів; архієпископ Мелетій Смотрицький, гетьман Петро Конашевич Сагайдачний та князь Константин Отрожський були на ділі з переконання лояльними підданими Польщі. Хто знова стояв в опозиції до Польщі, той душею линув до Москви та глядів на „царя православного восточного” як на спасення для українського народу. Вони то дали початок поколінню москофілів та так само не мали ніякої ідеї самостійності своєї нації.

Хмельницький відродив українську національну державу та поставив перед очі нації можливість жити й без Польщі і без Московщини. Неприримість Польщі приневолювала молоду українську націю шукати наближення до Московщини, що дало початок найбільшій трагедії українського народу, як нині за наших часів розвинулася у повній своїй виличині. Місто кількисотлітнього ворога Польщі Україна придбала собі другого ворога Московщину, що саме через прилучення козацької України наблизилася до Чорного моря та стала зростати в велику потугу.

Українська національна революція під проводом Богдана Хмельницького основно потрясла дотеперішню силою Польщі. Після неї Польща вже ніколи не повернула до давньої потуги, але постійно скорчується в долину аж до свого упадку, що прийшов понад сто літ пізніше (1772-1795).

В нашій літературі часто переочується факт, що на ділі козацька держава ніколи не обіймала навіть половини тогочасної української нації та її території. Так само переочується факт, що її самостійність тревала коротко, бо тільки п'ять літ і то з перервами, од-

наче відродження самостійності нації обудило національно приспаних Українців та поставило їм перед очі ідеал самостійної України, за який тепер понад сто літ боряться що найкращі її сини.

Москва, Польща та Туреччина приносять на Україну „Руїну”

По милку Переяславської Злуки України з Москвою спостеріг Б. Хмельницький ще за свого життя та старався розв'язатись з тої неприродної спілки при помочи скріплення України молдавсько-українським аліансом, а потім наближенням до потужної тоді Швеції. Серед тих плянів помер гетьман Богдан Хмельницький (1657) а за Україну розгорілась боротьба між Польщею та Московщиною, що нищила Україну матеріально та морально. Війна винищувала Україну, а оба сусіди нищили морально провідних українців, з яких одні тягнули за Московкою другі за Польщею. Це була ця „граць Москви та варшавське сміття”, про яке з таким боєм пише згодом по десятиках літ Тарас Шевченко.

Табір самостійників був слабкий, а його боротьба виглядала безнадійною, тому самостійники були приневолені шукати іншого союзника Туреччину, сильно непопулярного на Україні.

По смерті Б. Хмельницького українсько-московські взаємини були такі напружені, що наслідник покійного гетьмана Іван Виговський зірвав з Московкою та розпочав першу українсько-московську війну, що покінчилася поразкою Московщини. Самостійно встояти не було сили, тому гетьман Виговський стаючи-висловником інтелігенції наблизился знов до Польщі та заключив з нею так звану Гадяцьку Унію (1658), силою якої Україна ставала окремим київським князівством федеративно злученим з Польщею.

Гадяцька Унія могла була стати початком польсько-українського порозуміння зверненого проти зростаючої сили Москви, однак Гадяцьку Унію зірвали сами поляки а гетьмана Виговського розстріляли. Москва стала перетягати на свій бік маси та так збаламутила український нарід, що він розбився на два табори—промосковський з гетьманом Брюховецьким та пропольський з гетьманом Тетерою.

Вкінці поляки та москалі погодилися поміж собою та не питаючи українського народу поділили Українську Державу поміж себе угодою в містечку Андрусові (1667). Границею стала ріка Дніпро. Київ лишився про московським боці.

Діло Б. Хмельницького, виглядало, цілком зруйноване, тому слабкий табір самостійників під проводом Петра Дорошенка не погодився на поділ України і став вести дальше боротьбу і проти Польщі і проти Московщини. На поміч покликав собі Туреччину. Вмішання Туреччини в українські справи викликало таку руйнуючу війну в Україні, що цілий правий беріг України був цілковито зруйнований. Коли по 20 літах боротьби за Україну три сусіди заключили мир, Україна була цілком винищена. Тому теж ці часи назвала українська історія періодом Руїни.

На Правобічній Україні, що лишилася при Польщі козацьчину цілком скасували, натомість на Лівобічній Україні Московщина стала обмежувати вольности України щораз більше при виборі кожного нового гетьмана — Дамяна Многогрішного, Івана Самійлівича та Івана Мазепи. Рівночасно теж зачалось московщення української православної церкви, яка вийшла з під залежності царгородського патріярха та прийшла під владу московського патріярха (1685).

Гетьман Визвольник Іван Мазепа та Мазепинці

Саме тоді гетьманом України обібрали Івана Мазепу обмежуючи знов вольности України приобіцяні на раді в Переяславі 1654. Московським царем тоді став Петро I. або Великий, талановитий будівничий новочасної Росії. Відносно України, цар мав свій плян повного її змосковщення, що би створити оден народ для цілої московської імперії, яку Петро Великий наразав тепер називати Росією та нарід своєї держави „рускими” Цим присвоїв він для Московщини стару назву українського народу „Русь”, по грецьки „Росія”, та руский. Йшло про це, що би через назву затерти різницю поміж москвичами а українцями та білорусинами.

Гетьман Мазепа теж незвичайно талановитий, дипломат, людина високої освіти а

вельми заслужений для поглиблення української культури, видів до чого це все йде та потаємно снував пляни визволення України чекаючи на явний виступ проти Московщини в слушний час.

Такий слушний час прийшов скоро, бо Московщина у своїх завоюваннях над балтійським морем попала в воєнний конфлікт зі Швецією, що її володарем тоді був теж не менше талановитий організатор армії, молодий король Карло XII. До зудару шведів з москалями прийшло над балтійським морем, на терені Польщі де дотепер шведи постійно виходили побідниками над росіянами царя Петра Великого.

Гетьман Іван Мазепа прийшов до переконання, що такий слушний час надійшов, що би зірватися до визвольної боротьби проти Московщини. Він увійшов в порозуміння з Карлом XII та запросив його на Україну, що би вдарити на Московщину з полудня. Однак українці знов поділилися. Частина тільки разом зі запорожськими козаками стала в таборі батьківщини, натомість поважна частина стала при Московщині.

До рішального бою прийшло на Україні під Полтавою (1709), де Петро Великий вийшов переможцем. Побиті шведи з королем Карлом XII, козаки з гетьманом Мазепою мусили втікати на територію Туреччини, де гетьман Мазепа скоро помер (1709).

Наслідником його став його міністер заграничних справ Пилип Орлик, що розпочав тепер по цілій Європі політичну роботу в обороні вольностей України, проти тиранії Росії. Табір його прихильників стали тепер москалі від Великого Гетьмана Мазепи називати Мазепинцями. Мазепинцями прозивати стали відтепер москалі усіх українців, прихильників незалежності України.

Зрив гетьмана Мазепи, що би визволити Україну з під московського панування, не повівся, однак він створив цілий табір його ідейних прихильників-мазепинців, людей душею та тілом відданих справі визволення України. Після смерті гетьмана Пилипа Орлика провід мазепинців перейшов в руки його сина генерала французької армії Григо-

(Продовження на Стороні 8-ій)

Junior League Section

Wanted: more tenants

Mildred
Milanowicz

The House of Soyuz Ukrainok Ameriky (S. U. A.), well-established in the Ukrainian tradition, having expanded over the years, finds itself with room for new tenants, preferably of the younger Ukrainian American generation.

The House of SUA. has been ever-ready to offer proud and dignified means of carrying the cultural heritage of Ukraine and its people to the attention and enjoyment of all the peoples of the United States. Ever-mindful of the fact that new times bring new methods, it is the intention of the SUA. to open-mindedly accept suggestions for the improved furtherance of its ideals and traditions. It is therefore with all sincerity that it invites young Ukrainian American girls and women to become members of the proud family of the Soyuz Ukrainok of America, to help carry on this good work. The invitation offers limitless possibilities for opening new fields of endeavor for personal and group activities.

Whether your interest is charity work, Red Cross work, folk dancing or singing, play-acting, home economics, child psychology or any other subject, you will surely find a room in this House. This is really a House that is run for its tenants, by its tenants. Meaning you can have all the say you want in its management, via this page.

Drop a line to this page — at 151 Hopkins Ave., Jersey City 6, N. J., for your reservation and information.

"Critique"

UKRAINIAN WEDDINGS

By KATHLEEN BLACKBURN

(EDITOR'S NOTE: Her own happened twelve years ago, but Kathleen Blackburn has never had enough of weddings. She eats, sleeps and drinks weddings. In fact she is at present writing a book on weddings. You can find her at Macy's in New York, where she heads their famous Bride's Shop. Her twelve-year career in designing and managing weddings has found her working in this capacity for such well-known establishments as Lord and Taylor's, Milgrim's and Arnold Constable, as well as running her own not lesser-known Kathleen Blackburn's Wedding Shop for a time.

The locales of her weddings have ranged from the dignified splendor of St. Patrick's Cathedral to the romantic setting of the chapel at West Point. Her fame as designer and wedding manager for first families up and down the east coast brought her requests to lecture at Radcliffe and Hunter Colleges. She has had to resort to plane travel to sandwich in the weddings in rush times.

Just to prove that wedding management can lead to interesting digressions, Miss Blackburn has acted as publicity manager for Macy's Radio Program in her spare time, as well as put on the first show in Television for the commercial advertising for brides.

Kathleen Blackburn herself is a tall, slim, darkhaired person, always smartly-coiffed and wearing clothes that are beautifully cut. She is always eagerly curious, which makes her a wonderful conversationalist. Equally at ease with dowagers of the "400" or the plain working girl, Miss Black-

burn enjoys all the weddings she manages. From the following account, written especially for "OUR LIFE", she obviously enjoys Ukrainian weddings, too).

For the past twelve years, I have listened to Lohengrin as a daily diet. I have watched hundreds of brides start down the aisle on that wonderful day of days — their wedding day — and I have never tired of the ever-new thrill of the bridal procession.

After the Lohengrin processional — which is practically universal — each ceremony leans toward its own pattern in race and creed. In their solemnity one is as beautiful as another. I have managed many different types of weddings, but outstanding in my mind are the Ukrainian Catholic weddings. They are a pageant of reverence and beauty. They have color and imagination. Their receptions are gay — musical and old-world in custom.

Particularly exciting in the Ukrainian wedding is the singing of Lohengrin for the wedding processional by the choral group. This would be a great addition to all weddings. Then — the wedding itself with its double-crown service is memorable. I find most unusual the reading of the ritual (vows) by the couple as they kneel before the altar with the priest repeating the vows aloud. I have always felt that bridal couples are generally so nervous that they fail to realize the significance of the nup-

tial vows. Having to read this themselves makes them doubly impressed.

Also I find the blessing of the bride at the altar of Our Blessed Lady — a most dramatic moment, and I consider the leaving of the bride's flowers at Her altar a gesture of great beauty. This to me should be incorporated into every Catholic service, since a visit to the Virgin Mary is most significant.

I do miss the playing of a recessional that is so much a part of most weddings. A bridal party seems so alone and let-down without the triumphant music from Mendelsohn accompanying them as they leave the church. As a couple turn from the altar, there is an obvious release from tension. They are married and the world is theirs! With the joy of that wonderful music they literally sweep down the aisle.

Then too, I question the fact that the ushers do not escort the guests down the aisle as their title designates. It is such a natural thing to do and adds such elegance and pomp to the affair. A guest feels so important going down the aisle on the usher's right arm — chatting about "what a lovely day", "I know she'll make a wonderful bride" or "Isn't he the lucky man?"

The entrance of the groom's family and then the bride's mother — the signal that the wedding is about to start — also seems to be overlooked. It is so much more impressive to have them enter just at the last moment and with the usher as escort, take their place in the front pew. It sets them aside as "the" guests of the day.

The Ukrainian Catholic Church is so very colorful with its ikons, mosaic and flags, I feel that the average flower decor at a wedding is lost in its simplicity. So many new ways of using flowers are being devised, that would enhance rather than detract from the background offered by the Ukrainian Church, that an attempt should be made to make the flower decor as important as possible. Price has nothing to do with effect, since the most reasonably-priced flowers can be handled in the most striking manner.

The Ukrainian wedding receptions are delightful and here I feel there is so much that is obviously traditionally national that might be used in other weddings. The ritual of the breaking of the bread, the partaking of the brandy and the trowing of the pinch of salt over the shoulder are all indeed symbolic.

The custom of striking the china with silver to encourage the bride and groom to kiss is gay — and shall I add, musical? The idea of the bride placing her veil upon the maid of honor's head —

PHILLY TEEN-AGE CLUB OPENS

Something new on the Ukrainian American horizon is the teen-age club just opened at 847 N. Franklin St., Philadelphia and sponsored by the Ukrainian American Citizen's Association of that city.

Known as the "U" Canteen, the club offers a widely diversified sports, social and cultural program to its members who must be between the ages of 13 and 19. One group ranging in age from 13 to 15 years, meets on Tuesdays from 6 to 10 p. m. The older group, from 16 to 19, meets on Wednesdays from 6 to 10:30 p. m.

It is an unusual teen-ager indeed who cannot find something to his or her liking in the numerous activities of this canteen, as outlined by Mr. Al Yaremko, its organizing chairman. Indoor and outdoor sports in all of its phases are offered. Summer activities include hikes, trips, picnics, and boat rides, besides free admission to see the A's and Phillies ball games.

The formation of various sport teams will carry activities well into the winter season, with matches being arranged.

Ukrainian culture has a prominent place in the "U" Canteen, with free lessons offered in Ukrainian Folk Dances, as well as lessons to learn to speak, read and write in Ukrainian. The Ukrainian songs learned in their group-singing may well supply entertainment on their numerous pleasure jaunts. Easter-egg painting and Ukrainian embroidery lessons will be offered to girls, but boys have been known to horn in on these sessions, too.

To fill a quiet moment, there are books, magazines and newspapers at the members' disposal. For the not-so-quiet sessions, there are the radio, piano and phonograph, with records, as well as a fine dance-floor, all offering the 'makings' of a good jitter-bugging session. For the talented there is play-acting.

All this — and NO dues, too. Who could care for more? For membership requirements are surprisingly modest. Just to be of Ukrainian descent and in the proper age limit.

to signify that she will be the next bride — is evidently done in place of the throwing of the bride's bouquet to her attendants and the other unmarried guests. I think both gestures should be used since they add so much to the gayety of the wedding.

The dancing to the Ukrainian folk music is wonderful and such an enjoyable contrast to the average waltz and fox-trot. The kolomeyka is particularly lively and the polka keeps up the endless chain of festivity.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЕТРОЙТ, МІШ.

Пошана Нашим Батькам

Старанням відділу 5. С.У.А. відбулося у нас величаве "Свято Батька" в неділю 17. червня в салі Української Хати.

Програму свято розпочав хор ім. Ів. Котляревського під управою Дмитра Атаманця, який відспівав американський гімн. Вступне слово виголосила заступниця голови п-ні Катерина Колодій. Її промові хор відспівав вязанку пісень. Гануся Статкевич, учениця української школи деклямувала гарно поезію. Святочний реферат про значіння батька виголосила Асафія Хомяк, після чого хор опять відспіваав кілька пісень.

Деклямацію присвячену Батькові виголосила 5-літня дівчинка Надія Українець. Сольо відспівала Галя Машталар, і Никола Будзол ученик української школи, а всіх учасників публіка щиро оплескувала.

Після концерту гості засіли до столів, де членки приготували смачну вечеру, яка почалася після спільної молитви. По вечері п-ні Будзол попросила до слова Отця Тиханського, який вияснив значіння Свята Батька. Говорив про це, як до доброго виховання дітей треба спільної праці батька і матері, та як їм обом належиться однакова вдячність. Бо коли батько тірко працює, щоб дати дітям відповідний прожиток, мати дома старається доглянути в яким товаристві перебувають діти та хто на них впливає. На матері лежить більша відповідальність за душу дітей, на батькові за хліб для родини.

Другий бесідник п. Дмитро Атаманець теж підчеркнув заслуги батька в родині і громадянстві. Після п. Чемний розкавав про це, як гарно в Старім Краю діти шанували своїх родичів. Наступна бесідниця п-ні Мудра, голова Сестрицтва, висказала свій жаль, що з причини дощу публіка не прибула у такому числі на яке заслуговувало це свято. П-ні Білоус сказала пару слів про це, що ми тут живемо добре, маємо що зїсти і в що вбратися, але там, в Старім Краю, наш нарід тяжко витерпів і до цього часу ще дальше терпить. І мусимо йому помочи, не відкладаючи на завтра.

На закінчення овята п-ні Будзол подякувала усім учасникам та гостям, які прийшли звеличати День Батька, а всі разом відспівали на честь батьків "Многая Літа".

Свято випало дуже гарно і

стане воно на будуче захоотою для других доложити праці до уладжування таких імпрез.

Чистого доходу було \$685.00, які призначено на домівку для американських ветеранів українського роду, що її побудують в парохіяльнім парку.

БАЛТИМОР, МД.

У 59 відділі С.У.А. на минулих зборах ухвалено, щоб через два місяці зборів не відбувати. Але в цей вакаційний час праці не припиняти, не дармувати. Бо не час тепер на безділля, коли наші брати і сестри в Європі в нужді терплять й просять від нас порятунку.

Нашим святим обовязком є дати їм поміч і то негайну, грицми й одінням. Ми рішили продовжувати збірку грошей кожного мітингу при місячних вкладках, з яких недавно 50 доларів вже вислано до У. А. Допомогового Комітету.

Рівнож кожна з членок по можности має зібрати в себе в дома одіж, приготувати як до висилки, чисту і направлену привезти до галі, (вже деякі привезли) а уряднички запакуюють і вишлють до Центрального Комітету в Нью Йорку.

Щоб бодай в маленькій частинці сповнити свій християнський і національний обовязок, нехай кожна членка С.У.А. доложить трошки труду, і у цій пекучій справі поможе.

А вакаційний час надається, щоб зробити добре діло, тепер найперше і найважніше з усіх.

Притім придбаємо нових членок до С.У.А. а також передплатниць для "Нашого Життя", на яке ми всі так нетерпляче очікуємо.

Анна Чорній

З ДІЯЛЬНОСТІ 21. ВІДДІЛУ С.У.А. В БРУКЛІНІ

Дня 10. червня ц. р. відділ 21. С.У.А. в Брукліні, Н. Й., мав свої піврічні збори, на яких членки ухвалили 200 доларів з каси на допомогу нещасним жертвам війни, як теж почали від себе складати датки на згадану ціль.

До більше успішної праці вибрано комітет, котрий має зайнятися ширшою працею при збиранні одіжі і грошей.

До комітету ввійшли: Анна Бодак голова, Анна Гудима місто голова, Марія Бішко секретарка, Анна Палащук касієрка, Катерина Баран, Марія Безгацька, Марія Петріна контрольорки.

Цей жіночий комітет працює при Об'єднанім Комітеті міста

Брукліна, як теж в порозумінні з ньюйорським Жіночим Комітетом, що має помагати в "Юнітаріен Клотінг Вергавз" при сортованні одіжі, яка призначена для українських жертв війни.

Дня 17. червня відділ святкував День Батька. Свято почалось гарним представленням, яке відіграв місцевий аматорський кружок під проводом п. В. Савіцького. На свято прибуло поважне число гостей. По представленню усі засіли до столів гарно прибраних та заставлених смачною стравою та домашнім печивом і напитками. Це все приготували членки Союзу Українок. Голова місцевого відділу С.У.А. п-ні Катерина Баран отворила свято і привітала гостей. Побажала теж батькам всего найкращого і попросила п-ню Бодак до переведення цілої святочної програми.

Довшу святочну промову в честь батьків мала п-ні А. Бодак. Вона вичислила усі заслуги батька в родині, де добрий батько є головою і знає своє завдання. Ціле своє життя тяжко працює на вдержання дому і своєї родини і тому належиться йому велика пошана. Приявні вислухали бесідницю з великою увагою і нагородили її рясними оплесками.

Покликані до слова гості, жінки та мушчини, усі висказували заслуги батька та признання за його щоденну тяжку працю.

При цій гарній і веселій забаві, де усі почувалися мов одна родина, не забуто теж про наших бідних потерпівших війною братів і сестер в Європі.

П-ні Бодак сказала до гостей, що не можемо сьогодні розійтись домів байдуке, коли наші рідні потребують від нас помочи. Вона попросила до збірки пп. Анну Гудиму, Марію Бішко, Марію Мойсей і Анну Палащук, а ця збірка принесла на згадану ціль \$52.75.

Усім жертводавцям щира подяка.

Приявна

З ГОСТИНИ НА ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР С.У.А.

ДЕТРОЙТ, МІШ.

Дня 8 червня членки 5. відділу С.У.А. уладили несподівану забаву для новоженців панства Хомяк. А що п-ні Хомяк є доброю та активною членкою нашого відділу, тому гарне число членок зійшлося, щоб зложити побажання на нову дорогу їх життя. Всі зійшлися разом до дому п-ства Хомяк. Хоч вони

були заскочені несподівано але радо нас запросили до хати. По перекусці, яку членки принесли із собою, п-ні Войтович, голова 5 відділу, говорила прихильно про п-ню Хомяк і побажала молодяткам всего найкращого. Промовила п-ні Будзол і покликкала приявних по черзі, щоб вони передали побажання п-ству Хомяк.

Відтак на поклик п-ні Будзол приявні зложили на Ювілейний Дар С.У.А.

Зложили такі: п-ство Хомяк \$5.00; по \$1.00 пані: Будзол, Галишин, Сіділо, Войтович, Сігда, Патра, Масівчук; і п-нове: Готра і Пюпек.

дрібними \$3.25, разом \$17.25.

По скінченню збірки забава придовжалась далі. По врученню гарного дарунку п-ні Хомяк, задоволені всі розійшлися домів.

ДЕТРОЙТ, МІШ.

На пресовий фонд С.У.А. і школу

Відділ 23 С.У.А. уладив вечорок в хаті п-ні Ясінської. Членки зійшлися і весело забавилися та при тій нагоді зложили 10 дол. на Пресовий Фонд С.У.А. Дня 26. травня уладили вечорок на цісцеву школу в домі п-ні Кішук, щоб помогти нашій цілоденній школі в Детройт. П-ням Ясінській і Кішук щиро дякуємо, що не жаліли своєї хати й труду, а членкам спасибіг за жертви на нашу пресу і школу.

Євдокія Кожній, касієрка.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРМАЛА В ЛИПНІ

Річна вкладка:

Відділ 8 Бронкс, Н. Й. 10 дол.
Відділ 10 Оліфант, Па. 10 дол.
Відділ 33 Клифтон Гайтс, Па. 10 дол.

Конвенційний Фонд:

Відділ 43 Вайтстон, Н. Й. 5 дол.

Ювілейний Дар С.У.А.:

Відділ 5 Детройт, збірка 35.25 дол.
Відділ 43 Вайтстон, Н. Й. 5 дол.

Пресовий Фонд:

Відділ 10 Оліфант, Па. 5 дол.
Відділ 23 Детройт, збірка 10 дол.
Відділ 33 Клифтон Гайтс, Па. 1.50 дол.
Відділ 42 Філадельфія, Па., по 1 дол.:
Павлина Панамаренао, Кат. Комар, Пав. Малиновська, Кат. Ярош, Анна Мишишин, Цел. Дурановська, Анна Бурій, Софія Панасовська, Мар. Сенів, Анна Рощко, Кат. Гончак, Софія Миць, Олена Шефт, Пел. Ромашук, Марія Чаплинська, Марія Пашук, Кат. Цилишів, Марія Бендзяк, Пар. Марич, Юстина Нечинор, Анна Сивуляк, Ольга Гринчанин, Евгения Задорожна, Ф. Чайковська, Ева Вовчак, М. Мочердюк, Кат. Жулик, Евд. Венгринюк, Агафія Мелько, Марія Кузька, Анна Савіцька, Софія Паньків, Анна Зелінка, Роз. Смужидська. Дрібними 2 дол. Разом 36 дол.

Нові передплати 15.

Пав. Панамаренив, фін. секр.
Марія Бабац, касієрка.

ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЖЕРТ-
ВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
І ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР С.У.А.

БІЛЯ
ХАТИТА
КУХНІ

ПІКНІК НА ЧОЛІ ЛІТНИХ РОЗРИВОК МІСТА

Цей — а думаємо, що це була жінка! — хто одної літньої неділі перший попов на думку наповнити кошик харчами та враз з родиною, чи приятелями виїхати десь за місто, між природу — показав людям дорогу до такої приємності, що на її місце міщухови не знайти нічого кращого. Тому пікніки стали такі популярні у нас, і то не лиш як нагоди для одної родини зробити найкращий вжиток з недільного відпочинку. Пікніки уладжують цілі клуби, організації — десятки людей збираються разом, приготують усе спільними силами, бо показується, що на лоні природи та за смачною їдою і неодну громадську роботу мож добре зробити.

Та всеж найкраще надається літній пікнік на родинну розривку, головню тоді, коли в родині є молодь та діти, для яких нема можности провести вакацій десь на фермі, чи над морем. Тому кожна мати повинна подбати про це, щоб принаймні у неділю зготовити родині пікнік за містом. Навіть у цегорічний літний сезон харчевої скрути не представляє труднощів зготовити смачну, здорову їду на пікнік, а радість дітей з прогульки та хоцен для здоровля для усіх винагородять господині цю надвишку труду, яку треба у приготування пікніку вложити. Найважливішою їдою на пікніку є сендвічі, і нище подаємо кілька приписів, на які ні грошей, ні значків багато не треба зужити. Тому надаються вони теж на такі нагоди, коли у пікніку бере участь більше людей.

Смавила до сендвічів

1. Змелену пушкову шинку ("спайст гем") чи инче м'ясо, вимішати з такою самою скількістю посічених твердих яєць, розробивши масу майонезом з додатком покряяних на дрібні кусні огірків, маринованих грибів, помідорів і т. п.

2. Вимішати разом по рівній частині пікатового масла і сметанкового сира.

3. Посічені начинювані оливки вимішати з рівною скількістю сметанкового сира, звогчуючи молоком, якщо надто густе.

4. Коровячий сир з додатком дрібно покряяних селерів з майонезом, або "селед дре-сінг" до смаку.

Щоб сендвічі держалися сві-

жі — треба кожний завиннути окремо у восковий папір та зложити у кошик, вистелений на дні вогкою стирочкою.

Бараболяна салава з кропом

Дуже смачна їда на пікніку — це бараболяна салава. На зміну попробуйте зробити її зі зеленим кріпцем, а побачите, як усі будуть захвалювати.

На три горнятка кісток вареної бараболі взяти одну ложку посіченої цибулі, горнятко покряяних селерів і два горнятка майонезу або квасної сметани з додатком соку з цитрини, соли і перцю. Усе посипати дрібно посіченим зеленим кропом.

Салата з макаронів

Це теж добра салава на пікнік. На четверо людей взяти два горнятка варених покряяних макаронів (так званих "елбов"), по пів горнятка покряяних селерів і огірків, по чверть горнятка покряяної редьки і зеленого перцю. Усе вимішати з ложечкою січеної цибулі пів ложечкою оцту або соку з цитрини, пів ложечкою соли і майонезом. Майонезу взяти біля пів горнятка — так, щоб усе було вміру звогчене.

Салату пакувати до скляного слоїка, або прямо у палетрові коробки з накривкою для кожного з учасників пікніку.

Селери, сира морква, редька, зелена цибуля — усе те дуже добрі додатки до пікнікової їди. Але як поради, щоб держалися вони кілька годин свіжими і крихкими? Передержавши перед пакуванням кілька годин у холодильні вложити їх у прозору торбинку з "плекстик", таку, як продають для переховування ярини в холодильні. Щільно замкнути перед вложенням у кошик.

Яйця, зварені на твердо — це теж дуже добра їда на пікніку. Мож брати їх цілі, або ділені на половинки з жовтком втертим в муштардою, цибулею та кількома краплями Вустер-со-су.

На десерт найкраще надаються свіжі овочі. Щоб надати їм більш святкового вигляду — мож зробити з них дома салату. Покряяти на кусні помаранчі, трукавки, або инчі ягоди, банани і обібрані яблука. Солодити сиропом, зложити в замкнений слоїк і держати в холодильні, аж поки виходимо з хати. До цього солодке печиво, як тісточка, булочки чи кейк.

Як зодягалися українські жінки у давнині

Історичні джерела не подають нам багато інформації про це, як у княжі часи зодягалося жіноцтво простолюддя. Усе, що заховалося — це назви поодиноких частей одягу, з яких декотрі задержалися у

нашому народі по сьогоднішню днину. Знаємо, що у ці часи жінки носили сорочки, які вважалися теж "сорочицями", кожухи, що мали другу назву "кізмин", або "овчин", панчохи звані подекуди "копитцями", врешті чоботи, або "салоти".

Якого крою та вигляду були у ці часи названі вище частини жіночої одяжі — про це не маємо ніяких блищих подробиць.

Зате на старих образах, монетах та у могилах переховалися пам'ятки одяжі українських княгинь, і нині можемо майже без труду відтворити жіночу моду цієї панівної класи нашої давнини.

У місци цього, що сьогодні зevamo суконкою українські княгині носили т. зв. каптани, підперезані поясом, з дуже широкими рукавами, зрізаним скісно. На цей каптан накидали хустку або шаль. У холоднішу пору носили довгий плащ без рукавів, у зимі на такий сам спосіб пошите футро. Голову завязували наміткою — подібно, як ще у наші часи жінки на селах, — прикриваючи зверху шапкою. Літом високо підчісували волосся, й поверх накладали щось наче діядему.

В пізніших віках, головню в 16. і 17. столітті поширилися на Україні одяги з впливами взорів німецьких, італійських та инчих — у першу чергу серед людей вищих станів, шляхти і міщанства. У місце каптана жінки почали носити корсети і спідниці, по верху жупани, які у ці часи мали довгі вузькі рукави, зі зморщинами ззаду, на грудях застрібнуті густо на гузики. Голови завязували завоями, або вживали шапок, на які тоді мінялася мода — хоч не так швидко, як у наші часи.

Жінки заможних козаків зодягалися як шляхтянки чи міщанки. Побіч жупанів носили теж подібно як чоловіки т. зв. контуші, або черкески. Був це верхній одяг з вовни або шовку, довгий до кісток та багато прикрашений, з широкими розтятими рукавами.

Прості козачки й селянки носили плахти та запаски, а по верху свити. Заміжні жінки вбирали на голову очіпок і завязували намітку, а до святошного строю т. зв. кораблики з оксамиту та золотом тканих матерій. Дівчата плели коси та прибирали їх квітами і стрічками.

З початком 18. століття козацька старшина, шляхта та завровля та відпочинок.

ЧОМУ ЖІНКИ СКОРІЙШ ТОМЛЯТЬСЯ

Від коли почалася війна і жінки найшлися за тяжкою фабричною працею, яку досі виконували муштини — не перестає бути актуальним питання, чому жінки скорійш томляться при праці.

Знавці кажуть, що сама фізична будова жінки такої втоми не узасаднює. У жінки м'язи мож розвинути таксамо, як у муштини, а й муштина з покладами товщу на раменах замість м'язів, не буде краще працювати як товста жінка. Причина швидшої втоми при праці у жінок лежить у чомусь инчому.

Доктор Анна М. Бечер зі Школи Публичного Здоровля та Гигієни ім. Джана Голкіна досліджувала цю справу та проголосила свої заключення. Вона твердить, що втома жінок-робітниць не є вислідом дещо відмінного складу крові у жінки, життєвої енергії чи сили м'язів. Причина лежить у цьому, що пересічна жінка, занята у тяжкій індустрії, побіч цієї справи дивгає на своїх плечах теж домашні обовязки. І навіть тоді, коли дома частину їх виконує хтось з дітей, чи нанята людина, то всеж жінка-робітниця працюючи у фабриці не позбувається почуття відповідальности за це, що діється дома. Такі турботи, як те, що завтра варити, коли прати, як розложити домашні заняття — не сходять жінкам з думки підчас праці, нервують їх та приспішують втому. А ще гірше, коли жінка-робітниця вернувши з фабрики домів замість на спочинку проводить кілька годин на домашній праці. Втома найблищої днини не буде вислідом цього, що вона працює у фабриці, але що взагалі працює понад сили. І приналежність до жіночого роду нічого не має спільного з її втомою.

Щоб їда лекше спливалала крізь горло — приготуймо велику посудину кави, чаю, чи якогось овочевого напою. Хиба, що їдемо у таке місце, де мож буде варити, або купити. З кошиком наповненим цими смаколикама — гайда в дорогу! По вражіння, радість, здоровля та відпочинок.

(Продовження на Стороні 8-ї)

Валентина Завадська

Красуня Домка

Ми сиділи з дідом Нечипором під старою грушкою. Сонце заходило. Було затишно. В сусідньому озері кричали жаби.

Нагло на дорозі, в червоному світлі сонця, з'явилась якась горбата, розчіхана постать. Вона ледви сунулася, спираючися на грубу палицю і ніби пильно придивлялась чомусь на землю. На нас вона не звернула ніякої уваги.

— То красуня Домка, — сказав Ничипір, — моя колишня приятелька...

— Ця жебрачка?

Ничипір усміхнувся замріяно.

— Домці тепер можна дати вісімдесят, сто, навіть більше років... А проте вона молодша за мене і був час, коли в ній кохалися три гарні парубки.

— Якеж це було, Ничипоре?

Сивий, кременний селянин, очевидно чекав на моє питання. Повільно, як справжній Волиняк, витягнув він з кишені люльку, напхав тютюном і з трудом запалив, бо кострубаті пальці не слухали.

Нарешті почав:

— Тому років сорок стояли ми з полком у Дубні і всі троє — Петро, Филімон та я приятелювали не на життя, а на смерть. Скажу вам, що один без другого не те, що дня перебути не міг, але навіть у відпустку до дому їздили разом. Правду сказати і командир, земля йому пером, сердешна був людина.

Ми були з Іванівки і коли всі троє у нових мундурах, з шапками на бакир переходили селом, підгриваючи на гармонії, всі дівчата пропадали за нами.

Але ми кохалися в одній — в Домці! Гарна, диво гарна була! І кожний з нас старався їй сподобатися, не наважуючися, однак, відкрити свою таємницю ані їй, ані товаришам. Вона ж була завжди однаково привітна з усіма нами.

Якось зимою, по вечері в казармі, Петро, що цього року кінчив службу, сказав нам:

— От, вийду в запас, верну до дому та одружуся з Домкою.

Филімон вибухнув гнівом, почав лаятися й кричати, що він сам любить Домку і нікому її не відступить. Я також не витримав і вмівся до каші. Почали ми битися і всіх нас фельдфебель посадив під арешт, додавши кожному по потилиці. В карцері мали ми досить часу щоб охолонути і рішили віддати свою долю у Домки руки. До того часу, ніхто не смів ані писати їй, ані взагалі нагадувати про себе.

Так дочекалися ми жнив, коли то салдатів відпускають на полеві роботи.

Поїхали ми, як звичайно, разом. Ніколи не забуду тої клятої дороги! Весь час ми мовчали і дивилися наче вовки... Мені аж руки зубилися, щоби побити суперників по пиці.

Приїхали до Іванівки у ночі. Филімон пішов до батьків, я опинився у хаті Петра. Ми не спали ані хвилики: я боявся, щоб Петро не утік потайки до Домки, — він підозрівав мене о теж саме. Ще у досвіта зірвалися ми й побігли до хати Филімона, щоб він не випередив нас.

Вже здалека побачили його перед дверима: він також не вірив нам.

Нарешті, попоївши та випивши для відваги горівки, почимчикували ми до Домки. Почалася гутірка за різні собі там дурниці, але ніхто не наважився заговорити про те, що так усіх нас мордувало.

Минув шмат часу... Мені терпець урвався і відкликавши на бік товаришів, я запропонував їм кинути жереб, кому першому говорити з Домкою.

Жереб витягнув Петро.

Ми були певні, що він дістане гарбуза. Довший час їх не було. Ми нудилися на смерть... Коли повернули, Петро віддав нам військову честь і сказав:

—Рядовий НН. полку, Петро Кватирка з нареченою!

Ми одурніли, а вони довго реготалися, бодай їм лихо!

Першим опритомнів Филімон, вийняв з кишені гарненький срібний хрестик з Почаєва і дав його Домці, а я подарував їй ковтки, що привіз з міста. Тоді й Петро схаменувся і поспішив віддати нареченій шнур гарних коралів.

Сумно було... Проте ми щиро удавали веселих та безжурних.

Залишивши їх, ми вернули до хати, з твердим наміром зараз же їхати до полку. Але надбігли Петро з Домкою і почали просити, щоб ми ще лишилися й пішли з ними у сусіднє село на празник. Не мали сили відмовитися і в ніч з суботи на неділю вирушили у чотирох. Домка з Филімоном йшли першими, за ними я — Петро останнім.

Раптом він голосно закричав і я побачив його темну постать на землі: він спіткнувся на камінь і упав.. Одночасно почувся знов його переразливий крик:

—Проклята гатина!

І несамовитими рухами почав ударяти об землю якимсь мотузом, топтати його ногами.

Домка відразу зрозуміла,

що це гадюка і перелякано спитала, чи вона не вкусила його.

—Тимчасом нічого не болить! — сміючися заспокоював її Петро.

Але вже за яких п'ять хвилин він почав тремтіти наче у пропаснаці. Ми віддали йому свої мундури. Та де! Він уже кляцав зубами. Ліва рука висіла йому як мертва. Филімон запалив сірника і ми побачили червону ранку. Рука пухла на очах. Петро вже не тримався на ногах. Ми поклали його на землю, накрили чим було, а Филімон побіг до Іванівки за поміччю. Довго він не вертався, хорній стогнав... Минуло не менш як три години. Я вирішив шукати Филімона і також побіг до Іванівки. Там я спіткав його з трьома парубками: вони поспішали до нас. Оказалося, що Филімон у ночі заблукав і дістався до Іванівки щойно над ранком.

Коли ми добігли до Петра, ми знайшли тільки його мертве тіло. Над ним, похилившись наперед всією постаттю, стояла, як зараз стоїть та ходить Домка... Почали розпитувати її. Дарма! У відповідь вона лише порушувала губами... Втратила мову!

Так і досі невідомо, що відбулося тут за ті дві години без мене. Багато разів опісля старалися люди розпитати Домку, але вона тільки затуляла руками обличчя, починала ціла тремтіти й трясати головою.

ПОВЧІТЬ СВОЮ ДОНЮ

(Продовження зі Сторони 3-ої)

лодошів, кейків, паїв, мороженого та цукорків, а багато овочів, ярини і молока.

Колиб мати помітила, що у дівчини на лиці чи шиї появляються один по другому болючі червоні прищі з матерією у нутрі — треба взяти її до лікаря, чи на шкірну клініку. Бо це можуть бути т. зв. акне, які є небезпечною недугою шкіри у молоді, та нелічені можуть полишити близни і скази на лиці через ціле життя. У ніякому випадку не витискати їх, не вживати мастей, чи на инчий домашній спосіб братися до їх лікування! В самих початках зараз звернути дівчині увагу, щоб часто мила волосся, бо "акне" найскорше появляється на чолі і плечах, а лікарі кажуть, що воно має зв'язок зі затовщеною та занечисненою шкірою голови. Волосся не сполікувати ніякими квасами! Щось страшного бачили її очі! І жах залишився в них на все життя. Придивіться їй ближче, яка страшна! А колись була перша дівка на селі!..

—Оттаке то буває на світі! — закінчив Ничипір і сховав люльку за холяву чобота.

А мені ще довго стояла перед очима стара постать каліки.

КАРТИНА МИКУЛОГО УКРАЇНИ

(Продовження зі стор. 4-ї.)

ра Орлика, що так само як його батько ужив всіх дипломатичних ходів, щоби рушити держави західної Європи до війни проти Росії.

На Україні після невдачного повстання І. Мазепи ліквідація вольностей України пішла скоро вперед. По смерті нового гетьмана Скоропадського управу України переняла Малоросійська Колегія, окремих уряд зложений з українців та москвичів. Вкінці уряд гетьмана Москва скасувала зовсім (1768), зруйнувала Запорозьку Січ (1775) а на чолі наклали кріпацтво.

Саме тоді впала Польща та решта України дісталася під владу Росії з винятком Галичини, яка дісталася під панування Австрії. Україна дісталася в тверду російську неволю.

ЯК ЗОДЯГАЛИСЯ УКРАЇНКИ У ДАВНИНІ

(Продовження з 7-ої сторони.)

можне міщанство вдягалось вже вповні після зразків німецьких та французьких, і такими слідами пішло теж жіноцтво цих клас. Давний народний одяг з пребагатим вишивковим мистецтвом зберігся серед селянства та дрібного міщанства, підлягаючи у наші часи щораз більше впливам мійського одягу.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю
MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320

Обслуга в день і ночі

MR. & MRS.
MIKE SYWULAK
CAFE

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.